

BEWOGEN MET MALAWI

Wij zijn Martijn en Anneke van den Boogaart-Snoep. Samen met onze kinderen Thomas en Marije zijn wij in september 2008 voor een periode van zes jaar uitgezonden naar Malawi. We zijn daar gaan werken omdat we ons bewogen voelen met onze medemensen in zuidelijk Afrika. We voelen ons geroepen om onze gaven en talenten in te zetten om hen te dienen. Zo willen we, samen met de kerk in Malawi, iets van Gods bevrijdende liefde laten zien in woord en daad. Anneke werkt als tropenarts in Ekwendeni Mission Hospital, in het noorden van Malawi. Dit ziekenhuis valt onder de verantwoordelijkheid van de Presbyteriaanse Kerk van Malawi. Martijn werkt als organisatieadviseur voor deze kerk.

Thuis in Malawi?

Deze nieuwsbrief is in een andere vorm dan dat u van Martijn en Anneke gewend bent. Ondertussen zijn zij ruim een jaar in Malawi. Deze nieuwsbrief staat in het teken van een terugblik op het afgelopen jaar. Door middel van een interview kijken zij terug, maar ook vooruit op hun tijd in Malawi.

Hoekijken jullie terug op jullie eerste jaar in Malawi?

Voor het eerste jaar hadden we twee doelstellingen in ons achterhoofd. De eerste was ons als gezin thuis te voelen in Malawi. De tweede was het vertrouwen te winnen van de mensen met wie we werken.

We zijn blij en dankbaar dat we na een jaar kunnen zeggen dat we het gevoel hebben op onze plek te zijn in Ekwendeni. Het heeft wel echt een jaar gekost en we hebben gemerkt hoe belangrijk het is dat je huis echt een thuis is. Waar je je veilig voelt en ongestoord kunt ontspannen. Niet alleen Anneke en ik, maar speciaal ook de kinderen. Nogmaals, we zijn blij dat we het goed naar ons zin hebben, want als het thuis niet loopt, kun je ook je werk niet goed doen.

Hebben Thomas & Marije het naar hun zin?

De ene keer roept Thomas "ik wil naar Nederland want daar hebben ze veel lekkere dingen: grote kazen en hagelslag enzo", maar vandaag zei hij: "Nederland is saai want daar hebben ze geen rotsen en geen krokodillen, nijlpaarden en olifanten". De kunst is dus om hen van beide landen de leuke dingen bewust te laten beleven. Soms lukt dat heel goed en soms valt het nog niet mee.

Terugkijkend na een jaar zijn we nog steeds heel erg blij met mama Ellen. We vonden het voor ons vertrek één van de spannendste dingen: of het zou lukken om

Op zondag op bezoek bij een kerkje in een dorpje

niemand te vinden die voor de kinderen zou kunnen zorgen. We hadden niet verwacht dat we al binnen een week na aankomst via via mama Ellen zouden vinden. Dat het zo snel lukte, zagen we echt als een gebedsverhoring. We vertrouwen haar 100% en Thomas en Marije kunnen het heel goed met haar vinden. We laten hen met een gerust hart bij haar achter.

Lukt het om deel te worden van de gemeenschap waar jullie wonen?

We hebben goed contact met verschillende Malawiaanse burens. Het was leuk om te merken dat we door verschillende mensen werden uitgenodigd toen onze beide ouders langskwamen. Men zei dat ze ons nu pas goed konden leren kennen, nu ze onze ouders hadden ontmoet.

De meeste mensen kennen we via de kerk waar we de zondagse diensten bijwonen. We draaien mee in een

"Dat het zo snel lukte, zagen we echt als een gebedsverhoring. We vertrouwen haar 100% ..."

wekelijkse bijbelkring en helpen in het bezoekwerk van onze wijk. Op die manier voelen we ons wel echt deel van de gemeenschap, al gaan de contacten nog niet heel diep. Maar goed, dat is in Nederland niet

veel anders, als je naar een nieuwe plek verhuist.

We merken overigens dat het voor onze integratie erg goed is als we Chitumbuka spreken. Dat wordt heel erg gewaardeerd. Voor ons gevoel komen we na een jaar nog steeds niet veel verder dan wat simpele alledaagse zinnen. Al blijven mensen hun verrassing daarover uiten, we zouden zelf graag nog een paar stappen verder komen. Zodat we echt gesprekken kunnen voeren in het Chitumbuka. Maar we hebben gemerkt dat de stap van een taal verstaan naar een taal spreken groot is. En dan is het vaak toch makkelijker om over te gaan op Engels of even iemand te vragen om te vertalen.

En hoe zit het met de tweede doelstelling die jullie noemden, het winnen van vertrouwen?

Martijn: Ik heb het gevoel dat ik in mijn werk op mijn plek ben. Ik geniet echt enorm van de breedte van mijn werkveld. Er komen telkens nieuwe verzoeken om afdelingen en gemeenten te helpen. Zo leer ik telkens meer over de Malawiaanse samenleving, het werk van de kerk en het leven van de mensen hier. De contacten met collega's zijn goed en hartelijk. Ik hoor terug dat mensen mijn aanpak en betrokkenheid waarderen. En ik denk dat het echt meerwaarde heeft dat ik niet bij één afdeling, maar bij al het werk van de kerk betrokken ben: daardoor kan ik ook verbanden leggen tussen de verschillende onderdelen.

Anneke: Nu ik de enige arts ben in het ziekenhuis, merk ik dat er op heel veel punten een beroep op me wordt gedaan. Dat is enerzijds een blijk van vertrouwen en het maakt dat ik het gevoel heb op veel vlakken nuttige dingen te kunnen bijdragen. Aan de andere kant is het wel ook lastig omdat het soms lijkt alsof dingen als ze op mijn bordje zijn gelegd ook alleen maar mijn probleem zijn. Het is dan lastig om mijn collega's ook echt mee te laten werken aan oplossingen.

Anneke, waar houd je je op dit moment mee bezig in je werk?

Ik geniet echt van het werk. Het is leuk om veel verschillende dingen te doen: de verlosafdeling, de kinderafdeling, de polikliniek, de mannen- en vrouwenafdeling en ook de apotheek. 's Morgens hebben we altijd een hele uitgebreide

overdracht en bediscussieren we de behandeling van nieuwe of moeilijke patienten. Het is altijd een goede gelegenheid om van elkaar te leren.

Sinds oktober heb ik mezelf ook niet meer een eigen afdeling toebedeeld. Zo heb ik meer gelegenheid om met de clinical officers mee te kijken en te denken over de ingewikkelde patienten. Dat is een leuke rol. Tegelijkertijd blijft het frustrerend dat je niet genoeg mogelijkheden hebt om erachter te komen wat een patient precies heeft en ook niet de mogelijkheden hebt om goed te behandelen. Ik vind het lastig als patienten – en zeker kinderen - ondanks de behandeling niet altijd beter worden. Ik voel me dan erg machteloos.

Er zijn hopelijk daarnaast ook gebeurtenissen die je motiveren?

In september was het bijzonder druk op de verlosafdeling en daarbij moest ik ook nog extra diensten doen. Ik was er echt moe van. Toen ik midden in de nacht om een uur twee, na een ingewikkelde keizersnee terug kwam op de verlosafdeling lag daar een vrouw bij wie de bevalling niet vlotte. Gelukkig lukte het om met een vacuüm het kind geboren te laten worden. De vrouw bedankte me in alle talen die ze kende. In het Chitumbuka voegde ik er aan toe: 'Tawonga Chiuta'/'We danken God'. Vervolgens begon ze enthousiast 'Halleluja' te roepen – in alle talen te verstaan. Omdat de verloskamer één grote ruimte is met alleen gordijntjes tussen de verlosbedden, kon iedereen mee genieten. Ik was weer helemaal opgemonterd en zag het als een persoonlijke bemoediging.

Martijn, wat zou jij als hoogtepunten noemen in je werk van het afgelopen jaar?

Allereerst mijn werk voor de HIV&AIDS afdeling in de eerste helft van dit jaar. Voor we weggingen was het mijn hoop dat ik bij dat stuk werk ook betrokken zou kunnen zijn. Ik vond het bijzonder dat de eerste opdracht juist voor die afdeling was. Daar ben ik dankbaar voor.

Als tweede hoogtepunt noem ik de bezoeken met de Youth Director aan verschillende gemeenten verspreid over het hele noorden van Malawi. We deden daar een groot onderzoek om de mening van

"Ik geniet echt van het werk."

de jeugd te peilen over het jeugdwerk van de kerk. Het was mooi om heel verschillende gemeenten te bezoeken en te spreken met de jeugd. Ik heb genoten van de gastvrijheid en het enthousiasme van de mensen over 'hun' kerk.

Derde hoogtepunt was de workshop die ik leidde over het strategisch plan van de kerk als geheel. Ik was achteraf gezien blij dat ik dat pas in september hoefde te doen en niet al in januari, wat eerst de bedoeling was. Het uitstel gaf me de mogelijkheid om de kerk, het werk en mijn collega's te leren kennen en peilen. Alleen door die ervaring kon ik het proces goed begeleiden. Het was daarbij bijzonder te merken dat op verschillende plekken op de wereld voor ons werd gebeden: niet alleen in Nederland, maar ook in de VS, Noord-Ierland, Engeland en Schotland.

Wat vonden jullie moeilijk dit eerste jaar?

De moeilijkste momenten waren die waarop Thomas en Marije ziek waren of duidelijk niet lekker in hun vel zaten. In onze kinderen zijn we het kwetsbaarst. Thomas heeft het een aantal maanden erg moeilijk gehad. We waren het vrolijke, fantasierijke jongentje kwijt en dat deed pijn. We vroegen ons af of we voor hen niet op de verkeerde plek zaten. Zeker ook toen Marije in die fase ook nog eens erg kwakkelde met haar gezondheid en groei.

We zijn erg dankbaar dat dat de laatste twee, drie maanden helemaal voorbij is. Marije is het zonnetje in huis en Thomas speelt weer alles na wat hij hoort en ziet. Daar genieten we enorm van.

Thomas vond tot voorkort het contact met andere kinderen nog wel lastig. De afgelopen weken hebben we geprobeerd om kinderen één voor één uit te nodigen. Nu zijn er twee vriendjes die vaak hier komen spelen en met wie hij veel plezier heeft. We genieten er erg van om hen zo samen te zien spelen. In december - aan het begin van het nieuwe schooljaar - zal hij met hen naar de Engelstalige basisschool hier in Ekwendeni gaan.

Marije is nog steeds klein, maar erg levenslustig. Ze loopt parmantig rond en kan ondanks haar beperkte woordenschat heel goed duidelijk maken wat ze wil. "No" zegt ze in plaats van "nee" en dan met een Afrikaans accent.

Wat zijn jullie verwachtingen voor de komende tijd?

Anneke: Ik hoop dat ik het team van clinical officers en verpleegkundigen kan motiveren om als team goed werk te blijven leveren, gericht op de hele patient. Zodat we iets van Gods aanwezigheid mogen laten zien.

Daarnaast wil ik ook me verder richten op kwaliteitsverbetering van de zorg op verschillende punten. Zo heb ik een maand geleden samen met een enthousiaste, nieuwe lab technician een bloeddonor registratiesysteem opgezet. Heel geregeld hebben we acuut bloed nodig, bijvoorbeeld voor kinderen met malaria en voor vrouwen rondom de bevalling. Omdat we geen bloedbank hebben, moeten mensen zelf een donor zoeken. Dat geeft natuurlijk vaak problemen. We hebben nu lijsten met beschikbare donors in Ekwendeni die we op kunnen roepen. Komende tijd willen we kijken of we een speciale koelkast aan kunnen schaffen, zodat we een kleine eigen bloedbank kunnen beginnen.

"En dat we samen één lichaam vormen, het lichaam van Christus."

Martijn: De komende tijd zal voor mij qua werk erg druk zijn. Niet formeel maar wel in de praktijk ben ik de programma manager van de implementatie van het strategisch plan van de kerk. De komende drie maanden moet ik daarvoor 6 taskforces en een stuurgroep op gang helpen. Daarnaast zal ik druk bezig zijn met het strategisch plan voor de onderwijsafdeling van de kerk.

Ondertussen blijf ik nadenken over manieren om onze ervaring hier op de één of andere manier ook van waarde te laten zijn bij jullie in Europa. Dat vind ik een erg belangrijk aspect van ons werk: bewustwording op gang brengen (of houden) dat we - in Nederland en Malawi - deel zijn van een wereldwijde kerk. En dat we samen één lichaam vormen, het lichaam van Christus. En dat we in gesprek elkaar scherp kunnen houden. Dat gesprek help ik graag op gang.

Onze contactgegevens

Martijn en Anneke van den Boogaart, c/o Ekwendeni Mission Hospital, PO Box 19, Ekwendeni, Malawi.
Tel: +265 999 125 234 (Martijn), +265 999 156 109 (Anneke).
Email: martijnenanneke@bewogenmetmalawi.nl. Skype: mvdboog

Van 20 mei t/m 27 juli 2010 zijn wij met verlof. Van 30 mei t/m 10 juni zijn wij beschikbaar voor presentaties mbt onze werkzaamheden in Malawi.

Meeleven en Meegeven

Zo tegen het einde van het jaar kunnen we aardig de balans opmaken hoe het met de geldwerving voor Martijn en Anneke dit jaar is gegaan.

We zijn verrast en blij, dat dit zo goed is gegaan. Een grote groep vrienden, familieleden, bekenden, gemeenteleden heeft hieraan een bijdrage geleverd. Daarnaast de vele giften van verenigingen, clubs en instanties. Beide Thuisfrontcommissies hebben verder op hun eigen wijze gewerkt aan collectes, bazaars, sponsortochten, oliebollenacties, etc. Een aantal vrienden heeft een kano-sponsortocht gehouden van Entville am Rhein naar Krimpen a/d IJssel en uit de opbrengst een bedrag van €1.600 geschonken. Verder kregen we ook dit jaar een bedrag van €3000,- van St. Ministerium Medici Missionaire en van €6.000,- van de Diaconie van de Hervormde Gemeente van Wijk (bij Heusden). We zijn daar erg dankbaar voor en willen dit ook graag aan u kenbaar maken.

We hebben in de eerste plaats aan onze verplichtingen aan de GZB kunnen voldoen. De inkomsten waren echter zo, dat we naast de directe verplichtingen aan de GZB ook nog bijdragen konden leveren aan doelen, die nauw verband houden met de missie van Martijn en Anneke. Zo konden we vanuit Delft financiële steun geven voor de het werk dat Reinder en Colinda Bil zeven maanden lang doen in Malawi, Colinda in het ziekenhuis van Anneke en Reinder bij ontwikkelingsprojecten, die van de kerk uitgaan. (www.reinderencolinda.reismee.nl).

Gezien de vele toezeggingen en de ervaringen van onze acties dit jaar denken we ook in het komende jaar een bijdrage te kunnen leveren om enkele noden

en behoeften te lenigen. We doen dit in goed overleg overleg en afgestemd met de GZB. Nogmaals heel hartelijk dank voor al uw steun op zoveel manieren.

Meebidden

Het is voor Martijn en Anneke een intensief eerste jaar geweest. In alle kwetsbaarheid en zegeningen weten ze zich afhankelijk van God. Hij draagt en rust hen toe in werk en gezin. Blijf in uw gebed aan hen denken!

Dankpunten:

- Martijn en Anneke ervaren dat ze – mét hun kinderen - op hun plek zijn in Ekwendeni.
- Martijn en Anneke genieten van de breedte van hun werk en van het vertrouwen dat ze krijgen
- Voor de ervaren gemeenschap in buurt en kerk - ook voor de kinderen
- Voor de aanwezigheid van Reinder en Colinda en de ondersteuning die ze bieden aan het werk van Martijn en Anneke.
- Voor het enthousiasme van Thomas om binnenkort naar school te gaan.
- Voor de voortdurende betrokkenheid van het thuisfront.

Wilt u bidden:

- Om wijsheid in de opvoeding van Thomas en Marije – tussen twee culturen en in alle kwetsbaarheid
- Voor Anneke in de machteloosheid die ze (soms) ervaart in haar werk vanwege gebrekkige mogelijkheden (diagnose / behandeling/budgetten)
- Voor het betrekken van goede mensen bij het zoeken naar een duurzame toekomst voor de kerk en voor het ziekenhuis
- Om visie en wijsheid voor Martijn nu hij met een aantal werkgroepen het gekozen beleid in kerk en gemeenten verder wil concretiseren
- Voor een zegen over de vriendschappen die Thomas aan het opbouwen is.

Martijn en Anneke van den Boogaart zijn vanuit de hervormde gemeenten van Delft (wijkgemeente Mattheüs) en Oud-Beijerland door de GZB uitgezonden. De GZB is één van de zendingsorganisaties binnen de Protestantse Kerk in Nederland. Martijn en Anneke worden ondersteund door een thuisfrontcommissie in Delft en Oud-Beijerland.

Hartelijk dank voor uw meeleven, meebidden of meegeven. Giften voor het werk van Martijn en Anneke blijven welkom op rekeningnummer 1468.25128 ten name van de Hervormde Diaconie te Delft of rekeningnummer 1381.59394 ten name van de Hervormde Zendingscommissie te Oud-Beijerland in beide gevallen onder vermelding van "Fam. Van den Boogaart – Malawi".

Voor adreswijzigingen en overige informatie kunt u terecht bij onderstaande adressen: TFC Delft: Arjan & Joëlle Gooijer, Laan van Altena 24, 2613 AJ Delft, 015-2146992, tfc-delft@bewogenmetmalawi.nl; TFC Oud-Beijerland: Arnoud van den Boogaart, Oostdijk 93, 3261 KC Oud-Beijerland, 0186 842182, tfc-obl@bewogenmetmalawi.nl